

HOPP, CICUSKÁM, KIS EGÉR!

Hopp, cicuskám, kis egér!
Erre szaladt egy szekér.
Egér ült a szekéren,
Szép tulipán-levélen.

Megfogtam a szekéren,
A tulipán-levélen.
Fogtam én ezt magamnak,
Fogj, cicuskám, magadnak!

EGÉRGYŰLÉS

Cincog az egér, ha
Nincs otthon a macska,
Benépesül mindjárt
Pajta, éléskamra.
Kenyeret, szalonnát,
Össze-vissza rágnak,
Nem is kegyelmeznek
Tarisznyának, zsáknak.

De van riadalom,
Ha a macska megjön:
Uccu! Vesd el magad!
Ill' a berek rögtön.
Menekül, aki tud,
Mint az ördög elül,
Mert jaj annak, aki
Körme közé kerül.

Méregtől, fogótól
Nem félnek oly nagyon,
Mint mikor egy cirnos
Csípi őket nyakon.
Úgy eljátszik velük,
Úgy el-elcicázik,
Végre csak bekapja,
Hogy farkuk se látszik.

Tanácsot tartottak
Egyszer hajdanában,
Törték a fejüket
A régi világban:
Hogy kéne fékezni
Azt a kutya macskát,
Össze is daráltak
Mindenféle tarkát!

– Hová legyünk? Ó jaj! –
Szólt a legidősebb. –
Hisz a macska nálunk
Százszorta erősebb!
Bajuszára felszúr,
Farkával agyoncsap,
Nem marad belőlünk
Írmag se maholnap!

Kihal az egerek
Dicső nemzetsége,
Mért születünk, ha ily
Szomorú a vége?
Rólunk énekel majd
A madár, a csacska:
„Volt egér, nincs egér,
Bekapta a macska.”

Forradalmat keltett
Szava a szónoknak,
Egerek szemei
Véresen forogtak.
– Harcra! Háborúra! –
Mind csak így kiáltott.
Egy fiatal egér
Ekkor, ím felállott:

– Tisztelt egérgyűlés!
Kedves jópajtások!
Harccal, háborúval
Ugyan mit akartok?
Nem kell nekünk ágyú,
Nem kell nekünk puska!
Ha megszólal, úgyis
Szaladunk a lukba.

Tudok én egy módot,
Sokkal könnyebb annál,
Tessék elfogadni!
Fogadom, hogy használ.
Vásároljunk csörgőt,
Hisz nem olyan drága,
Akasszuk föl, kérem,
A macska nyakába!

Jöhet aztán, sebaj!
Csörög a csörgője.
Pajtások! Még jókor
Futhatunk előle.
Nem marad részére,
Csak a pusztá lábnyom –
Tisztelt egérgyűlés!
A csörgőt ajánlom! –

Lett erre cincogás,
Egetverő éljen.
Kitört a nagy öröm
Az egérgyűlésen.

Az ifjú szónokot
Vállukra emelték,
Mint világra szóló
Csillagot, lángelmét.
Legidősebb egér
Újra előlépett,
Lelkesedve mondott
Sok gyönyörűt, szépet:

– Te vagy a legbölcsebb,
Ifjú egér, köztünk! –
Fogadd koszorúnkat!
Hódolva köszöntünk!
Mentő tanácsodat
Hálával fogadjuk,
A költséget rája
Szívesen megadjuk.

De tied az érdem,
Ne is szálljon másra:
Te akaszd a csörgőt
A macska nyakába!
– Én? – Kiált az egér. –
Én nem merem tenni!
– Én sem merem! Én se! –
Kiált valamennyi.

Ólalkodó macska
Hirtelen ott termett –
Uccu! El is hagyták
A nagy gyűléstermet.
Ki erre, ki arra
Futott esze nélkül,
Hanem azért maradt
Egy pár, csemegéül.

A macskának pedig
Csörgője ma sincsen,
Fogja az egeret
Világ végeiglen.

GRÓF TARISZNYÁS PETI

Nagy napra virradt az egerek országa,
Lakziba sietnek a kis kamarába.
Szól már a muzsika: cini, cini, düvő,
Asztalon a kása, asztalon a tüdő.

Ím föláll a násznagy, Hurkafalvi Gáspár:
„Tisztelt gyülekezet, éljen a házaspár!
Sok számos évekig teli zsákot rágjon,
Hízzanak meg együtt a dión, a mákon!”

„Ez már aztán beszéd! Ez nem handa-banda!”
„Éljen! Éljen! Éljen!” ráhúzza a banda.
Hordják a pecsenyét, a szalonna-pörccöt,
Apró foguk alatt jobbra-balra pörccög.

Ízlik a jó ebéd: a mákos csík csúszik,
Van olyan vendég is, ki meg sem áll húszig.
Hurkával a lencse, biz az is kelendő,
Diócsemege meg alig elegendő,

„Húzd rá, cigány, húzd rá!” kiabálják sorra,
Elfogyott a kolbász, elfogyott a torma!
Hosszú asztal mellől rendre kiugrálnak,
Még a macskák közt is híre megy a bálnak.

Zsákrágó Micinek virágos a kedve,
Lengeti kendőjét táncre kerekedve,
Vőlegénye előtt magát illegeti,
Meg is forgatja ám gróf Tarisznyás Peti.

Táncre kerekedik Polclaki Balázs is,
Fióklesi Zsuzska, Lyukfúró Mátyás is.
„Sohase halunk meg! Ej, huj, dínom-dánom!
Vígabbat húzz, more! Ugorj egyet párom!”

A kis kamarában nyitva van az ablak,
Lesben áll a macska: „Majd megtáncoltatlak!”
Mint a sebes villám, lecsapott a bálba,
Szalad a sok egér ki lyukba, ki zsákba.

Bezzeg a vőlegény ott hagyta a fogát:
„Tánci, úrfi, tánci! – szól a macska – no hát!”
Két első lábával levegőbe veti –
Jó éjszakát neked, gróf Tarisznyás Peti!